

O binecuvântare scurtă

De atâția ani aud de la Avva al meu, Ierom Valerian atunci când ne despărțeam sau îmi răspundea la vreun mesaj : ”*Domnul !*”.

Sigur că știu foarte semnificația acestui minunat cuvânt, dar așa ca orice mirean, nesătul de binecuvântări, îmi doresc întodeauna mai mult, mai multe cuvinte, mai multe întăriri duhovnicești.

Citind de curând o carte minunată scrisă de Arhim. Hieroteos Vlachos: *O noapte în pustia Sfântului munte*, găsesc acolo o întâmplare pe care doresc să v-o împărtășesc și vouă iubiți frați și surori.

”...Din când în când se putea auzi sunetul unor bubuituri înfundate. Mergând, am ajuns la o căsuță, unde am zărit un pusnic care încerca să spargă o piatră.

- Binecuvântează, Gheron, am spus.
- Domnul să te binecuvinteze, mi-a răspuns.

Acesta este salutul la Muntele Asthos. Când ceri binecuvântare, îți răspund : ”*Domnul (să te binecuvinteze)*”. Cunosc foarte bine importanța lui Hristos pentru viața duhovnicească. Își cunosc, de asemenea propriile slăbiciuni. *Domnul* este dorirea lor și locuința lor adevărată. Îi repetă foarte des numele pentru că trăiesc în prezența Lui. El este Cel ce ”doarme cu ei, se trezește cu ei, le îndulcește și le încântă inima prin mângâierea Sfântului Duh”.

- Ce faci acolo Gheron ?
- Încerc, fiule, să sparg bolovanul acesta ca să fac un mic rezervor, să adun apa de ploaie, pentru a putea bea puțin. Anul trecut am suferit mult de sete.
- Dar este o muncă foarte grea! Cu atât mai mult fără unelte potrivite.

- Ce pot face? Trupul are nevoie de apă. Vino în chilie, să o binecuvintezi pentru mine.

**Eu, să binecuvintez chilia celui binecuvântat, m-am gândit!
Necurățitul să sfințească pe cel curat!.**

Am intrat în chilie încet, cu mare grijă. În chilia unui pusnic intri cu teamă, ca într-un loc de taină. Era murdar, neîngrijit. Dar aceste sunt lucruri fără importanță pentru atletul lui Hristos. Cum să găsești timp pentru un astfel de lucru? Mi-a adus apă și puțin rahat, semne ale dragostei lui. Întrădevăr, în pustia aceea înțelegi dragostea curată și sinceră. Întreaga inimă a monahului se regăsește pe tava aceea mică cu puțină apă și dulceață! El îți dăruiește totul.

- Ai venit din lume?

- Da.

- Cum este acolo?

Aceasta este întrebarea obișnuită pe care o auzi la Athos. De această dată, totuși, este de mare importanță. Asta pentru că cel ce a întrebat a lăsat lumea, ce se îndreaptă spre distrugere, acum cincizeci de ani și nu s-a mai întors. Deci, pusnicul știe foarte bine ce înseamnă "lumea". Este zidirea lui Dumnezeu dar în același timp devine înșelătoria celui rău. Nu l-a înșelat diavolul pe Adam folosind lucrarea mâinilor Lui? Câți dintre noi nu pățesc la fel?.

- **Lumea, Gheron, s-a îndepărtat de Dumnezeu. Nu-și mai amintește de El, nici nu mai trăiește după poruncile Lui. Bisericile sunt goale, în schimb toate locurile diavolului sunt pline. Oamenii și-au părăsit duhovnicii și au umplut spitalele de boli mintale. Slujbele lor le aduc numai neliniște și toate grijile lor sunt lumești. Azi avem alegeri, mâine guvernul cade, poimâine mitinguri. Citesc doar ziare și sunt indiferenți față de Scriptură. Ore întregi urmăresc filme inspirate de diavol, care îi adorm, și nu învață din Viețile Sfinților...**

- O lumea asta nefericită, a răspuns pustnicul. E condusă de către diavol. Zilnic aduce lucruri și întâmplări ca să alunge amintirea lui Hristos din mintea oamenilor. Îi face să nu se mai uite la ei înșiși și să nu le mai pese de mizeria lor interioară. Îi face mai interesați de alții de cât de ei înșiși. Aceasta este fuga de la Dumnezeu și teama despre care am vorbit mai devreme. Adam a păcătuit, s-a ascuns, a fugit de la Dumnezeu și apoi a urmat toate suferințele. Același lucru îl fac și oamenii. Mă rog fierbinte pentru mântuirea întregii lumi, ”*Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de mine și de lumea Ta*”. Toată noaptea mă rog ca Dumnezeu să-și arate mila Sa către lume.

Aceasta este menirea noastră în aceste vremuri tulburi. Sorții cad asupra noastră să devenim martiri.

De câte ori vizitez Athosul auzi felul acesta de înțelepciune la fiecare pas. I-am mulțumit, am cerut binecuvântare.

Domnul !

Pe 2 Iulie ne-am întâlnit cei care încă își mai aduc aminte de Ierom. Ghelasie Gheorghe de la Frăsinei, și după terminarea slujbei și a mesei de la mănăstire, Avva Valerian ne-a invitat în fața mormântului Ierom. Ghelasie, să-i citim acatistul, am rămas foarte puțini iar Avva s-a uitat în jur și i s-a părut că este puțină lume (ceea ce era adevărat, vreo 10-12 bărbați) și a întrebat așa mai mult pentru sine :

- Dar unde sunteți?

Noi eram în spatele părintelui și cineva dintre noi a spus cu voce tare :

” Aici sunt plăieșii Tăi, Măria Ta.. Ghelasie ”.

Iar Avva a spus încet...*Domnul!*

Iulie 15 București.

Va rog ,daca aveti vreo impresie fata de acest material sa imi faceti cunoscut. Multumesc.

